

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 860: Muốn Ánh Sáng Tự Tánh Chiếu Soi Viên Mãn, Cần Phải Thanh Tịnh Không Dính Một Hạt Bụi

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 073)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Muốn ánh sáng tự tánh (tánh quang) chiếu soi viên mãn, cần phải giữ tâm thanh tịnh không dính một mảy trần. Còn thấy có một pháp hiện hữu, còn thấy có một sự chứng đặc hiện hữu, thì đó vẫn là tập khí phân biệt chấp trước lâu đời, bốn tánh vẫn đang bị chướng ngại.】

Lời này nói ra quả thật vô cùng vi tế. Điều này cho thấy rõ phần nửa sau và nửa trước của bộ kinh quả thực có sự khác biệt; nửa trước có cạn có sâu, nửa sau thì chỉ có sâu chứ không có cạn. Chúng ta mong muốn - “dục” ở đây nghĩa là mong muốn, mong muốn quang minh Bát Nhã trong tự tánh của chúng ta có thể thấu xuất ra, có thể hiện lộ ra, khiến chúng ta đạt được sự thọ dụng chân thật, thì bắt buộc phải làm cho tâm địa thanh tịnh không dính một mảy trần nào. Tâm phải thanh tịnh, không được có một mảy may ô nhiễm, “trần” chính là ô nhiễm, được như vậy thì trí tuệ và đức năng trong tự tánh của quý vị mới hiện lộ ra.

Khi trí tuệ quang minh khởi tác dụng, đó chính là không gì không biết (vô sở bất tri); sau khi đức năng hiện lộ ra, đó chính là không gì không thể làm được (vô sở bất năng). Thần thông diệu dụng của chư Phật Bồ Tát, của các bậc Thánh giả Tiểu thừa, đó chính là “không gì không thể làm được”. Trí tuệ viên mãn, đức năng viên mãn, thấy đều vốn sẵn đầy đủ trong tự tánh. Kỳ vọng duy nhất của chúng ta khi học Phật, chính là khôi phục lại trí tuệ và đức năng của chính mình, bởi đây đều là những thứ vốn có.

Thế nhưng “còn có một pháp hiện hữu”, quý vị vẫn còn chấp trước rằng có một pháp; “còn có một cái đặc hiện hữu”, trong niệm tưởng vẫn còn có một cái “đắc”. Chữ “đắc” (được) này trong 《Bách Pháp Minh Môn Luận》, thuộc về

pháp đầu tiên trong hai mươi bốn pháp Bất tương ưng. Gọi là “Bất tương ưng hành pháp”, nếu dùng ngôn ngữ hiện đại để nói, thì đó thuần túy là những danh từ trừu tượng, không phải là thứ có thật, hoàn toàn là trừu tượng, hoàn toàn là hư vọng. Trong triết học hiện đại gọi đây là phạm trù siêu hình (hình nhi thượng), là những thứ trừu tượng.

Quý vị còn tồn tại một ý niệm như vậy, thì đây chính là chướng ngại. Vẫn cứ là thói quen cũ, căn bệnh cũ, tập khí phân biệt chấp trước cũ. Chỉ cần còn tồn tại một thứ như vậy, thì bản tánh của chúng ta vẫn đang bị chướng ngại, trí tuệ và đức năng của tự tánh vẫn như cũ không thể thấu xuất ra được. Thế Tôn vì chúng ta mà giảng kinh, Cổ đức vì chúng ta mà giải thích như vậy, chúng ta đọc đến chỗ này, quả thực thể hội sâu sắc được lòng từ bi đã đạt đến chỗ cùng cực!

Chướng ngại lớn, căn bệnh lớn trong việc tu học của chúng ta ngày nay chính là ở chỗ này. Căn bệnh này nếu như không thể trừ bỏ, nếu như không thể buông xả, thì công phu của chúng ta muốn nâng lên một bậc, muốn tiến thêm một tầng, thật quá khó! Bất luận quý vị dụng công như thế nào cũng đều vô ích, điều này không thể không biết.